

Arrest

nr. 241 660 van 29 september 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESPERS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 16 maart 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 31 januari 2020 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 19 maart 2020 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 21 augustus 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHERS, die loco advocaat C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, geboren te Brezdhan, Diber (Albanië) op X.

Op 4 augustus 2016 werd de verzoekende partij aangetroffen op het Belgisch grondgebied en aangehouden wegens inbreuk op de wetgeving inzake drugs, bendevorming – deelname.

Op 30 juni 2017 werd de verzoekende partij veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 jaar omwille van een inbreuk op de wetgeving inzake drugs, verdovende middelen – cocaïne, deelneming aan vereniging hoofd- of bijkomstige activiteit, mededader.

Op 27 januari 2020 kende de strafuitvoeringsrechtbank bij de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen, afdeling Antwerpen, de voorlopige invrijheidstelling met het oog op verwijdering van het grondgebied aan verzoeker toe.

Op 31 januari 2020 nam de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Op 31 januari 2020 werd de verzoekende partij tevens een inreisverbod van 15 jaar opgelegd (bijlage 13sexies).

Dit is de bestreden beslissing, en ze is als volgt gemotiveerd:

"INREISVERBOD

Aan de Heer :

Naam: M.

Voornaam: I.

Geboortedatum: X

Geboorteplaats: Brezhdhan, Diber

Nationaliteit: Albanië

wordt een inreisverbod voor 15 jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. De beslissing tot verwijdering van 31.01.2020 gaat gepaard met dit inreisverbod.(2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

☐ *Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van 15 jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.*

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, verdovende middelen-cocaïne, deelneming aan vereniging hoofd- of bijkomstige activiteit, mededader, feiten waarvoor hij op 30.05.2017 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 jaar. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan vreemdelingen –onwettig binnenkomen of verblijf in het Rijk, feit waarvoor hij op 05.09.2019 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brussel tot een definitieve gevangenisstraf van 3 maanden.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Overwegende de wezenlijke ernst van de verweten feiten, hun georganiseerd karakter en de actieve bijdrage van betrokkene in de werking van de drugshandel, bestaat er een ernstig, reëel en actueel gevaar voor een nieuwe inbreuk op de openbare orde;

Betrokkene verklaarde in zijn vragenlijst "hoorrecht" ingevuld op 29.01.2020 in België te verblijven sinds 03.07.2016, in het bezit te zijn van zijn identiteitsdocumenten en niet te lijden aan een ziekte die hem belemmert om te reizen; voorts verklaarde hij geen duurzame relatie, familie of minderjarige kinderen in

België te hebben en geen bezwaar te hebben om terug te keren naar zijn land van herkomst. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij bezoek ontvangt van enkele familieleden waaronder zijn echtgenote, ouders, kinderen, schoonzus en oom. Het is mogelijk dat de betrokkene familie in België heeft. Het wordt niet betwist dat hij zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden. Dit stelt hem echter niet vrij van de verplichting in het bezit te zijn van de in artikel 2 van de wet van 15 december 1980 vereiste binnenkomst- en verblijfsdocumenten. De in artikel 2, eerste lid, 2° van voornoemde wet vereiste documenten hebben immers tot doel een controle uit te oefenen betreffende de identiteit, de burgerlijke staat en het strafrechtelijk verleden van de vreemdeling die het grondgebied wenst te betreden of er wenst te verblijven. Daarenboven verstoort een tijdelijke scheiding van betrokkene met zijn partner/gezin, met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, het gezinsleven niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van het artikel 8 van het voornoemde verdrag.

Het administratief dossier van betrokkene bevat geen elementen waaruit zou blijken dat hij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen.

Uit het vonnis van de Strafvorderingrechtbank (Surb vonnis nr. : SR20/0144) blijkt dat betrokkene wil terugkeren naar zijn land van herkomst Albanië en dat hij terecht kan bij zijn gezin voor woonst en tewerkgesteld kan worden als bedrijfschauffeur. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Er bestaat een risico op onderduiken.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 03.07.2016 in België te verblijven (zie hoorrecht ingevuld op 29.01.2020). Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 15 jaar proportioneel."

2. Rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de vreemdelingenwet, "doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft".

3. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij voert in de nota met opmerkingen en exceptie aan van onontvankelijkheid wegens laattijdigheid van het verzoekschrift.

De verwerende partij licht de exceptie als volgt toe:

"De in casu bestreden beslissing werd door de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie genomen op 31.01.2020.

De kennisgeving van de beslissing geschiedde op 04.02.2020, zoals blijkt uit de door verzoekende partij ondertekende akte van kennisgeving. Daarbij verklaarde verzoekende partij uitdrukkelijk dat een kopie van de beslissing werd overhandigd.

Het art. 39/2 §2 van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980 bepaalt:

"§ 2. De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht."

Terwijl het art. 39/82 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1. Wanneer een akte van een administratieve overheid vatbaar is voor vernietiging krachtens artikel 39/2, dan kan de Raad als enige de schorsing van de tenuitvoerlegging ervan bevelen.”

Tot slot voorziet het art. 39/57, 1° lid van de Vreemdelingenwet:

“De in artikel 39/2 bedoelde beroepen worden ingediend bij verzoekschrift binnen dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze zijn gericht.

Indien het een beroep betreft dat is ingediend door een vreemdeling die zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 of die ter beschikking is gesteld van de regering, wordt het verzoekschrift ingediend binnen vijftien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht.”

Conform de ter zake relevante wetsbepalingen dient het beroep tot nietigverklaring en de vordering tot schorsing binnen de dertig (30) dagen na de kennisgeving te worden ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Rekening houdend met de kennisgeving van de bestreden beslissing op 04.02.2020, moet dan ook worden vastgesteld dat de beroepstermijn overeenkomstig artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet verstreek op donderdag 05.03.2020.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt evenwel dat het beroep tot nietigverklaring met vordering tot schorsing tegen de in casu bestreden beslissing door de verzoekende partij slechts op maandag 16.03.2020 werd ingediend, zodat onderhavige procedure laattijdig is.

De verzoekende partij gaat hieraan volkomen voorbij in haar inleidend verzoekschrift.

Derhalve is het genoemde beroep naar het oordeel van de verweerder onontvankelijk ratione temporis.”

2.2. De verzoekende partij repliceert in haar synthesesmemorie als volgt:

“In de nota met opmerkingen dd. 3.4.2020 werpt verwerende partij de exceptie van onontvankelijkheid ratione temporis op.

Verwerende partij stelt dat de kennisgeving van de beslissing geschiedde op 4.2.2020 en het verzoekschrift slechts op maandag 16.3.2020 werd ingediend wat laattijdig zou zijn, daar conform artikel 39/57, 1° lid vreemdelingenwet het verzoekschrift binnen de dertig dagen dient ingediend te worden.

Verzoeker stelt dat de exceptie niet gegrond is om volgende redenen.

Eerste onderdeel,

Artikel 62 § 3, eerste alinea, 7° vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen inzake vreemdelingen ter kennis worden gebracht door de directeur van de strafinrichting, indien de vreemdeling onder arrest geplaatst is.

Verzoeker was op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing onder arrest geplaatst in het penitentiair centrum te Merksplas. Dit is niet betwist.

De kennisgeving die verwerende partij voorbrengt (is niet deze die aan verzoeker zelf werd overhandigd) vermeldt als ‘overheid’ die de kennisgeving deed: V. K., een handtekening en een stempel van Strafinrichting Merksplas. De heer V. K. is geen directeur van de gevangenis; hij zou griffier zijn.

Er is bijgevolg geen geldige kennisgeving van de beslissing.

Artikel 62 § 3, eerste alinea, 7° vreemdelingenwet werd geschonden. Een ongeldige kennisgeving kan geen termijn doen lopen. Bijgevolg is het verzoekschrift van 16.3.2020 tijdig, en dient de exceptie te worden verworpen.

Gezien termijnen van openbare orde zijn, dient de Raad dit (ook) ambtshalve te beoordelen.

Verzoeker verwijst naar het arrest n° 55.490 van 19 oktober 1995 van de Raad van State, inzake NV Koka t. gemeente Waregem, waar geoordeeld werd dat ‘opdat de termijn voor hoger beroep ... zou kunnen ingaan, vereist is dat die beslissing op geldige wijze wordt betekend.”

Verzoeker verwijst in dit kader naar het arrest RvV n° 150 506 van 7 augustus 2015 inzake X. t. Belgische Staat:

“Uit de samenlezing van het eerste en tweede lid van artikel 62 van de vreemdelingenwet volgt dat de administratieve beslissingen genomen in toepassing van de vreemdelingenwet, door de directeur van de strafinrichting worden ter kennis gebracht aan de aangehouden vreemdelingen, die er een afschrift van ontvangen. In casu ligt echter geen enkel element voor dat toelaat vast te stellen dat de directeur van de gevangenis te Leuven daadwerkelijk is overgegaan tot de kennisgeving van de bestreden beslissing aan de verzoeker en dat hij er afschrift van heeft ontvangen. De verzoeker kan dan ook worden gevolgd dat

de beroepstermijn van dertig dagen, zoals voorzien bij artikel 39/57 van de vreemdelingenwet, in casu slechts is beginnen lopen nadat de verzoeker, via zijn raadsman, op 7 oktober 2014 kennis nam van de volledige inhoud van de thans bestreden beslissing.”

Verzoeker stelt zoals hoger aangehaald dat de niet geldige kennisgeving op zich geen termijn kan doen ingaan. In dat kader stelt verzoeker, zeer ondergeschikt en voor de volledigheid (en gezien wat vermeld arrest RvV nog stelt in verband met de termijn van kennisname via de raadsman), dat moet aanvaard worden dat de termijn slechts is beginnen lopen op 14.2.2020, toen via een kennis van verzoeker de beslissing per e-mail werd overgemaakt aan de advocaat van verzoeker (zie stuk). De beroepstermijn bedroeg dertig dagen en verstreek op 15.3.2020, een zondag, dus op 16.3.2020 als laatste dag. Het beroep werd ingesteld op 16.3.2020 en is bijgevolg ook in deze ondergeschikte orde, tijdig.

Tweede onderdeel, ondergeschikt, al of niet in samenlezing met het eerste onderdeel,

Aan verzoeker zelf werd een kennisgeving overhandigd zoals die gevoegd is bij het inleidend verzoekschrift. Ingevolge de opmerking van verwerende partij in de nota met opmerkingen heeft de raadsman van verzoeker op 14.4.2020 een kopij gevraagd van de kennisgeving van de beslissing die in het administratief dossier zou berusten. Op 15.4.2020 wordt deze aan de raadsman van verzoeker overgemaakt. Het blijkt dat de aan verzoeker overgemaakte kennisgeving, niet overeenstemt met de kennisgeving die in het administratief dossier berust. Op deze kennisgeving aan verzoeker staat geen datum, geen vermelding van de overheid, geen naam, geen handtekening, en geen naam, datum+uur, handtekening van verzoeker. Het enige wat op die kennisgeving staat is een stempel van de strafinrichting Merksplas.

Om een beroepstermijn geldig te kunnen laten ingaan en om verzoeker toe te laten zijn advocaat tijdig een beroep te kunnen laten instellen, is vereist dat ook op het document van kennisgeving dat aan de vreemdeling zelf wordt overhandigd alle gegevens zijn opgenomen die op het document van kennisgeving dat door de (directeur van de) gevangenis wordt opgemaakt en aan verwerende partij wordt overgemaakt, worden vermeld. Dit is in casu niet het geval. Een document van kennisgeving dat overhandigd wordt aan de vreemdeling en dat niet overeenstemt met het document van kennisgeving dat de basis vormt voor het ingaan van de termijn voor beroep, kan niet voor gevolg hebben dat die termijn begint te lopen.

Het niet overhandigen van een juiste en volledige kennisgeving, alleszins in zaken waar het een vreemdeling betreft en waar de kennisgeving geschiedt in een voor verzoeker vreemde taal (hij is Albanees en verstaat geen Nederlands) en dit zonder bijstand van een tolk, is verder in strijd met de rechten van verdediging, die inhouden dat de documenten op basis waarvan de verdediging moet georganiseerd worden, met inbegrip van het respecteren van de termijn, in hun volledigheid en in overeenstemming met de originele kennisgeving, aan verzoeker worden overhandigd. Dit is niet het geval. De termijn om beroep in te stellen is dan ook niet beginnen lopen, en de opgeworpen exceptie is ongegrond. Maar ook de kennisgeving in administratief dossier is op zich betwistbaar als kennisgeving die de termijn kan doen lopen. Op deze kennisgeving is wat verzoeker betreft enkel een handtekening vermeld, maar geen naam, datum + uur. Ook om die reden kan er geen termijn lopen en is de exceptie ongegrond.”

2.3. De Raad kan zich grotendeels aansluiten bij het eerste onderdeel van het betoog van de verzoekende partij in haar synthesesamenvatting.

Artikel 62, §3, eerste alinea, 7° van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 3.

Zij worden ter kennis van de betrokkenen gebracht die er een afschrift van ontvangen door een van de volgende personen :

(...)

7° de directeur van de strafinrichting, indien de vreemdeling onder arrest geplaatst is; (...).”

Uit deze bepaling blijkt dus dat de administratieve beslissingen inzake vreemdelingen ter kennis worden gebracht door de directeur van de strafinrichting, indien de vreemdeling onder arrest geplaatst is.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing onder arrest geplaatst was in het penitentiair centrum te Merksplas. Dit wordt niet betwist door de verwerende partij.

De kennisgeving die de verwerende partij voortbrengt vermeldt als 'overheid' die de kennisgeving deed: V. K., een handtekening, en een stempel van Strafinrichting van Merksplas. De heer V. K. is volgens de verzoekende partij geen directeur van de gevangenis, maar hij zou griffier zijn. De heer V.K. blijkt inderdaad chef van de griffie te zijn van de gevangenis van Merksplas. De directeur van de strafinrichting van Merksplas was op het moment van de bestreden beslissing de heer S. R. Dit wordt ter terechtzitting niet betwist door de verwerende partij.

De verzoekende partij maakt dan ook aannemelijk dat er geen geldige kennisgeving van de beslissing is gebeurd.

Het is vaste rechtspraak dat een ongeldige kennisgeving de beroepstermijn niet kan doen ingaan. De verwerende partij maakt ook ter terechtzitting niet aannemelijk dat er wel degelijk een geldige kennisgeving is gebeurd.

De beroepstermijn wordt dan ook geacht nog steeds te lopen, en het beroep wordt dan ook geacht tijdig te zijn ingediend.

De exceptie van onontvankelijkheid wegens de beweerdte laattijdigheid van het beroep wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In haar eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 1, § 2, 3°, 74/11, §1, vierde lid, 74/14, § 3, 1° en 62, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991, van het proportionaliteits- en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar eerste middel als volgt toe:

“ De beslissing vermeldt als wettelijke basis artikel 74/11, §1, vierde lid vreemdelingenwet. Dit artikel luidt: De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijfjaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Eerste onderdeel,

De bestreden beslissing motiveert:

“Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de wet 15/12/1980: Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van 15 jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Verzoeker stelt dat artikel 74/11, §1, vierde lid vreemdelingenwet niet stelt, zoals in de beslissing staat, dat de verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod van 15 jaar.

In dat artikel staat dat de beslissing tot verwijdering ‘kan gepaard gaan met een inreisverbod van ‘meer dan vijf jaar’. De wet stelt dus niet dat het om 15 jaar gaat; het kan gaan over ‘meer dan vijf jaar’, wat een zekere marge toelaat, maar redelijkerwijze geen verdriedubbeling. De formele motivering is bijgevolg onjuist. Dit onjuist wettelijke uitgangspunt heeft invloed op de beslissing zelf waar die precies een inreisverbod van 15 jaar oplegt.*

Tweede onderdeel,

De bestreden beslissing motiveert: “Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, verdovende middelen-cocaïne, deelneming aan vereniging hoofd- of bijkomstige activiteit, mededader, feiten waarvoor hij op 30.5.2017 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank te Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 jaar. Betrokkene

heeft zich schuldig gemaakt aan vreemdelingen - onwettig binnenkomen of verblijf in het Rijk, feit waarvoor hij op 5.9.2019 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brussel tot een definitieve gevangenisstraf van 3 maanden. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Overwegende de wezenlijke ernst van de verweten feiten, hun georganiseerd karakter en de actieve bijdrage van betrokkene in de werking van de drugshandel, bestaat er een ernstig, reëel en actueel gevaar voor een nieuwe inbreuk op de openbare orde. ... Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 15 jaar proportioneel." Vermelde motivering schendt de motiveringsverplichting en inzonderheid artikel 74/11 § 1 vierde lid vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt dat een inreisverbod van meer dan vijfjaar kan gegeven worden wanneer de betrokkene een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Vermelde motivering miskent volledig het begrip 'ernstige bedreiging' voor de openbare orde of nationale veiligheid. De motivering heeft het over 'geacht worden de openbare orde te kunnen schaden', 'een ernstig, reëel en actueel gevaar betekenen voor een nieuwe inbreuk op de openbare orde', 'de openbare orde zeer ernstig te verstoren'. De motivering negeert de specifieke kwalificatie van artikel 74/11 §1 vierde lid vreemdelingenwet dat enkel toelaat een inreisverbod van meer dan vijf jaar op te leggen in geval van 'ernstige bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid.' Het begrip 'ernstige bedreiging voor', verschilt wezenlijk van de begrippen 'kunnen schaden', 'een gevaar betekenen voor', 'ernstige verstoring'. De wetgever heeft dit onderscheid in de gradaties van aantasting van de openbare orde steeds gemaakt. Zo wordt in de artikels 21,22 en 26 vreemdelingenwet een onderscheid gemaakt tussen 'redenen van openbare orde of nationale veiligheid', 'ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid', 'ernstige redenen om hem te beschouwen als een bedreiging voor de nationale veiligheid' en 'schaden van openbare orde of nationale veiligheid'. Het is duidelijk dat dit voor de wetgever van elkaar te onderscheiden begrippen zijn. De bestreden beslissing klutst al deze termen gewoonweg door mekaar, en oordeelt in de motivering niet eens op basis van het wettelijk criterium 'ernstige bedreiging voor openbare veiligheid of de nationale veiligheid'. Het begrip 'ernstige bedreiging' komt in de motivering zelf niet voor. Om vermelde reden wordt artikel 74/11 § 1 vierde lid geschonden en dient de beslissing vernietigd te worden.

Derde onderdeel, wat betreft de termijn van 15 jaar

1. De motivering voor die vijftien jaar is zowel wat de juridische grondslag betreft als wat betreft de feiten waarop zij steunt onjuist of niet afdoende. Het hanteren van deze onjuiste grondslag en onjuiste gegevens is bepalend geweest voor het weerhouden van een termijn van 15 jaar. Reeds om die reden dient de beslissing vernietigd te worden.

2. De bepaling van de termijn vereist een afweging rekening houdend met de 'specifieke omstandigheden', wat een specifieke motivering impliceert. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval " en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Er dient een individueel onderzoek en individuele beoordeling te geschieden 'eigen aan de omstandigheden van het geval'.

3. Een termijn van 15 jaar om niet meer in het Schengengebied te mogen komen is een zeer lange termijn. Dit is zeker het geval voor een persoon die in Albanië woont, een grensland van het Schengengebied. Dit beperkt zijn mobiliteit ernstig gedurende een zeer lange periode. In die zin dient met de criteria 'specifieke omstandigheden', 'redelijkheid' en 'proportionaliteit' uitvoerig rekening te worden gehouden. Dit is in casu niet het geval. Artikel 74/11 § 1 vierde lid vreemdelingenwet stelt dat een inreisverbod van meer dan vijfjaar kan worden opgelegd in geval van ernstige bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Het gaat bijgevolg om een mogelijkheid ('kan') en niet om een verplichting, en de toepassing ervan is een discretionaire bevoegdheid van verwerende partij. Dit houdt in dat voor de toepassing ervan een specifieke en afdoende motivering vereist is. De gegeven

motivering beantwoordt niet aan die criteria; het betreft louter automatische toepassing die enkel gesteund is op de veroordeling door de rechtbank te Antwerpen en te Brussel. De beslissing houdt geen enkele rekening met de persoon van verzoeker, met name dat het zijn enige veroordeling is en hij voor de rest een blanco strafregister heeft, en dat hi zich in de gevangenis correct gedragen heeft. De beslissing negeert het wezenlijk gegeven dat verzoeker zijn straf effectief ondergaan heeft, wat de eerste maatschappelijke reactie is op dergelijke feiten. Door hier bovenop nog een inreisverbod van 15 jaar op te leggen, negeert, houdt alleszins niet of niet afdoende rekening met het gegeven dat verzoeker voor vermelde feiten reeds werd gestraft. De beslissing negeert de inhoud van de beslissing van de strafuitvoeringsrechtbank te Antwerpen van 27.1.2020, die oordeelde dat er 'geen tegenaanwijzingen zijn die zich verzetten tegen de gevraagde voorlopige invrijheidsstelling met het oog op verwijdering van het grondgebied'. 'Mits naleving van de opgelegde voorwaarden zijn er immers voldoende waarborgen om het risico te vermijden op het plegen van nieuwe ernstige strafbare feiten en het lastig vallen van de slachtoffers.' Flagrant in tegenstelling met dit motief van de strafuitvoeringsrechtbank stelt de hier bestreden beslissing dat er 'een ernstig, reëel en actueel gevaar voor een nieuwe inbreuk op de openbare orde' bestaat. Verder maakt de bestreden beslissing door de minimumtermijn van vijfjaar te verhogen tot vijftien jaar een niet verantwoorde ruime toepassing van vermeld artikel. Het gaat om een verdriedubbeling van de minimumtermijn, en bovendien is die minimumtermijn zelfs geen verplichting, maar een mogelijkheid ('kan'). Er diende specifiek te worden gemotiveerd waarom in dit geval 15 jaar proportioneel is. De termijn vereist een ernstige proportionaliteitsafweging die ook het redelijkheidsbeginsel impliceert; dergelijke faire balance-toets is er niet. Er is geen enkele redelijke of eerlijke overweging van de situatie van verzoeker. Zo wordt geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker geen enkele voorgaande heeft in België noch strafrechtelijk, noch bestuursrechtelijk. Zo wordt er geen enkele rekening gehouden met de motivering van de strafuitvoeringsrechtbank. Zo is er geen rekening gehouden met het goed gedrag van verzoeker in de gevangenis en de vervroegde invrijheidsstelling. Er is geen rekening gehouden met het gegeven dat verzoeker zijn straf ondergaan heeft. Verzoeker betwist niet dat hij een ernstige veroordeling heeft opgelopen en dat betrokkenheid bij cocaïne schadelijk is voor de gezondheid. Desalniettemin diende ook wat de veroordeling betreft rekening te worden gehouden met het gegeven dat verzoeker 'enkel' voor deelneming aan een vereniging is veroordeeld en niet als leidende figuur van een vereniging. Dit onderscheid werd niet gemaakt in de bestreden beslissing, maar heeft wel belang bij de beoordeling van het wettelijk criterium 'ernstige bedreiging voor de openbare orde of nationale veiligheid.' De feiten dienen correct beoordeeld te worden. (Arrest RvV nr. 225 005 van 19 augustus 2019, inzake K.D. c. Belgische Staat). Met deze specifieke gegevens, die conform de voorbereidende werken dienen in aanmerking te worden genomen, is op geen enkele wijze rekening gehouden. Uit de bestreden beslissing blijkt overigens dat er in het kader van de vragenlijst hoorplicht van 29.1.2020 enkel geïnformeerd werd naar de elementen die betrekking hadden op artikel 3 EVRM en artikel 8 EVRM. De vereiste om rekening te houden met de specifieke gegevens, is ruimer dan het rekening houden met vernielde elementen.

4. Gezien de verstrekken gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld. De beslissing schendt de proportionaliteitsverplichting. Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur.

Vierde onderdeel,

De beslissing motiveert ook: "Er bestaat een gevaar op onderduiken. 1° betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming gevraagd binnen de door de wet voorziene termijn." Er wordt niet aangeduid over welk artikel '3°' het gaat. Het is niet aan de Raad of aan verzoeker om te speculeren dat het mogelijk om artikel 1, §2, 10 vreemdelingenwet kan gaan. De formele motivering is geschonden. De motieven die op basis van een niet bestaand artikel van de vreemdelingenwet worden geformuleerd hebben dan ook geen rechtsbasis."

3.2. De verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- de artikelen 1, §2, 3°, 74/11, §1, vierde lid, 74/14, §3, 1° en 62, §2 van de Vreemdelingenwet;

- de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen ;
- het proportionaliteits- en zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekende partij roept een schending in van voormelde bepalingen daar hij meent dat onvoldoende gemotiveerd werd in welke mate hij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid en waarom hem een inreisverbod voor 15 jaar wordt opgelegd.

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van artikel 62 Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te 4/18

komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan werd besloten tot een inreisverbod (bijlage 13sexies) en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het enig middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In antwoord op de verzoekende partij haar concrete kritiek, dewelke de inhoud van de bestreden beslissing betreft, laat verweerder gelden dat de beschouwingen van de verzoekende partij niet kunnen worden aangenomen.

In een eerste onderdeel stelt verzoeker dat uit artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet niet kan gelezen worden dat de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod van 15 jaar.

In een tweede onderdeel stelt verzoeker dat de bestreden beslissing het begrip 'ernstige bedreiging' voor de openbare orde of nationale veiligheid miskent.

In een derde onderdeel houdt verzoeker voor dat onvoldoende rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van zijn dossier bij het bepalen van de termijn van 15 jaar.

Gezien de samenhang van deze onderdelen, behoudt verweerder zich het recht voor om deze gezamenlijk te beantwoorden.

Verweerder laat gelden dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: 5/18

§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

- 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;
- 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :
1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;
2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.
De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen bedreiging vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.

Verzoekende partij werpt op dat artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet niet uitdrukkelijk stelt dat een inreisverbod van 15 jaar kan opgelegd worden, terwijl dit in de bestreden beslissing zo zou zijn vermeld.

Verweerder wijst erop dat de bestreden beslissing melding maakt van het feit dat overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet werd gehandeld, nu een inreisverbod van 15 jaar werd opgelegd.

Daar waar de verzoekende partij laat uitschijnen dat de precieze termijn van het opgelegde inreisverbod niet-afdoende zou zijn gemotiveerd, repliceert verweerder dat uit de motieven van de bestreden beslissing op ondubbelzinnige wijze blijkt dat door de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie werd vastgesteld dat de verzoekende partij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Verweerder laat gelden dat uit art. 74/11 van de Vreemdelingenwet geenszins de verplichting blijkt om te motiveren nopens alle specifieke elementen betreffende de persoonlijke situatie van de verzoekende partij.

Integendeel merkt verweerder op dat de gemachtigde van de Minister bij de motivering van het inreisverbod uiteraard moet kunnen volstaan met het aanhalen van die omstandigheden die specifiek aanleiding hebben gegeven tot het opleggen van een inreisverbod van deze of gene duur.

Dit blijkt ook afdoende uit de tekst van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn, dat specifiek betrekking heeft op het inreisverbod, en dat als volgt luidt:

“1. Het terugkeerbesluit gaat gepaard met inreisverbod:

a) indien er geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegekend, of

b) indien niet aan de terugkeerverplichting is voldaan.

In de overige gevallen kan het terugkeerbesluit een inreisverbod omvatten.

2. De duur van het inreisverbod wordt volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald, en bedraagt in principe niet meer dan vijf jaar. De duur kan meer dan vijf jaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid.”

Uit voormelde bepalingen blijkt dat de motivering van een inreisverbod per geval inderdaad betrekking moet hebben op de relevante elementen van een individueel geval, met name die welbepaalde elementen die de gemachtigde van de Minister in een individueel dossier doen besluiten tot het opleggen van een inreisverbod van een welbepaalde duur.

Verweerder merkt op dat in casu door de gemachtigde van de Minister afdoende aan de hand van de elementen die het dossier van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, heeft besloten tot een termijn van 15 jaar voor het inreisverbod.

In het bijzonder heeft de gemachtigde van de Minister zich hierbij gesteund op de volgende elementen - verzoekende partij heeft zich schuldig gemaakt aan een inbreuk op de wetgeving inzake drugs, verdovende middelen – cocaïne, deelneming aan vereniging hoofd- of bijkomstige activiteit, mededader, feiten waarvoor zij op 30.05.2017 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 jaar;

- verzoekende partij heeft zich schuldig gemaakt aan vreemdelingen – onwettig binnenkomen of verblijf in het Rijk, feit waarvoor zij op 05.09.2019 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brussel tot een definitieve gevangenisstraf van 3 maanden;
- uit de maatschappelijke impact van deze feiten kan worden afgeleid dat verzoeker door zijn gedrag geacht word de openbare orde te kunnen schaden;
- de wezenlijke ernst van de verweten feiten, hun georganiseerd karakter en de actieve bijdrage van verzoeker in de werking van de drugshandel, geven aan dat er een ernstig, reëel en actueel gevaar bestaat voor een nieuwe inbreuk op de openbare orde;
- ...

Verzoekende partij betwist het bestaan van voormelde veroordelingen niet, doch houdt voor dat hij zijn straffen inmiddels heeft uitgezeten. De gemachtigde zou de inhoud van de beslissing van de strafuitvoeringsrechtbank te Antwerpen van 27.01.2020 negeren.

Zoals verzoeker uitdrukkelijk erkent oordeelde de strafuitvoeringsrechtbank dat er geen tegenaanwijzingen zijn die zich verzetten tegen de gevraagde voorlopige invrijheidstelling met het oog op verwijdering van het grondgebied.

De gemachtigde stelde aldus geheel terecht vast dat verzoeker zelf wil terugkeren naar zijn land van herkomst, alwaar hij terecht kan bij zijn gezin voor woonst en tewerkgesteld kan worden als bedrijfschauffeur.

De gemachtigde beperkt zich aldus geenszins tot het louter verwijzen naar de veroordelingen. In de motieven van de bestreden beslissing kan overigens duidelijk worden gelezen dat de gemachtigde eveneens verwijst naar de maatschappelijke impact van druggerelateerde inbreuken.

Verweerder besluit dat het allerm minst kennelijk onredelijk is voor de gemachtigde van de Minister om te wijzen op de maatschappelijke impact van de door de verzoekende partij gepleegde feiten, en om hieruit af te leiden dat verzoekende partij een reële, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de maatschappij.

Het gegeven dat verzoekende partij zijn gevangenisstraf zou hebben uitgezeten, kan daar geen afbreuk aan doen. De gemachtigde heeft immers terecht de nadruk gelegd op de ernst en de maatschappelijke impact van de gepleegde feiten.

Naar analogie kan worden verwezen naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

“Er dient te worden opgemerkt dat het feit dat de verzoekende partij stelt dat zij de gevangenisstraf(fen) die haar werd(en) opgelegd volledig heeft uitgezeten, niet impliceert dat de verwerende partij niet zou vermogen de criminele antecedenten te betrekken bij de beoordeling of de verzoekende partij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Het is niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om bij de beoordeling van het feit of de verzoekende partij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde de opgelopen recente veroordeling van de verzoekende partij te betrekken. Daar uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de in de bestreden beslissing vernoemde veroordeling geenszins de enige veroordeling betreft die de verzoekende partij heeft opgelopen in de laatste jaren, kan zij bezwaarlijk wijzen op de preventieve functie van de gevangenisstraf waardoor men bij het ‘uitzitten’ van de gevangenisstraf geacht wordt, volgens de verzoekende partij, geen bedreiging meer te vormen voor de openbare orde. (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dd. 23.01.2015 nr. 137.039)

Er werd door de gemachtigde van de Minister ook rekening gehouden met het feit dat het administratief dossier geen elementen bevat die erop wijzen dat verzoekende partij een familie- of gezinsleven in de zin van art. 8 EVRM heeft en evenmin elementen die erop wijzen dat verzoekende partij een reëel risico zou lopen om onderworpen te worden aan een schending van art. 3 EVRM bij een terugkeer naar haar land van herkomst.

De gemachtigde van de Minister verwees voorts naar het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde en concludeert dat in het licht van al het voorgaande een inreisverbod van 15 jaar niet disproportioneel is.

Op grond van bovenvermelde motieven kan de verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat er uit de bestreden beslissing niet zou blijken waarom er aan verzoekende partij een inreisverbod voor 15 jaar werd betekend.

De gemachtigde van de federale Minister heeft wel degelijk overwogen dat een inreisverbod van 15 jaar proportioneel is, na afweging van alle in het geding zijnde elementen.

Verweerder besluit dat niet kan worden ingezien op welke wijze deze motivering onduidelijk zou kunnen zijn.

Zie ook:

“Uit deze bewoordingen blijkt duidelijk dat gemotiveerd werd waarom een inreisverbod van acht jaar wordt opgelegd alsook dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden van de zaak om de duur van het inreisverbod te bepalen. In de bestreden beslissing wordt aldus toegelicht waarom een inreisverbod van acht jaar proportioneel is. Er wordt immers gesteld dat omwille van het belang van immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde een inreisverbod van acht jaar proportioneel is, gelet op de ernst van de feiten, waarvoor de verzoekende partij veroordeeld is tot een definitieve gevangenisstraf van twintig maanden waarvan de helft met uitstel voor vijf jaar (diefstal met braak, inklimming, valse sleutels en deelname aan bendevorming en poging tot gewone diefstal) en het feit dat zij niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden.” (RvV nr. 197 143 van 21 december 2017)

En ook:

“Waar de verzoekende partij de bestreden beslissing bekritiseert omdat een inreisverbod wordt opgelegd van acht jaren en zij voorhoudt dat ten onrechte is gesteld dat haar misdadig gedrag een ernstig en actueel risico inhoudt voor de schending van de openbare orde, kan deze redenering niet gevolgd worden. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat het recente karakter van de veroordeling is benadrukt en dat de verzoekende partij de openbare orde schendt nu zij illegaal in het land verblijft, wat zij niet weerlegt. De bestreden beslissing werd genomen overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet, waarbij een inreisverbod van acht jaren tot de keuzemogelijkheid van de verwerende partij behoort. De argumentatie in de nota kan dienaangaande hernomen worden. Het plegen van diefstal vormt een ernstige bedreiging voor de openbare orde, te meer in casu de feiten dateren van november 2012, zoals blijkt uit het vonnis van de correctionele rechtbank te Mechelen, waarnaar de bestreden beslissing verwijst.” (R.v.V. nr. 105.711 van 24 juni 2013)

En ook:

“Te dezen wordt er in toepassing van het vierde lid van deze bepaling een inreisverbod opgelegd van meer dan vijf jaar, met name acht jaar, omdat de verwerende partij van oordeel is dat verzoeker een ernstige bedreiging vormt van de openbare orde. Er wordt daarbij gemotiveerd dat verzoeker op 14 oktober 2013 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brussel tot een definitief geworden gevangenisstraf van 30 maanden uit hoofde van poging tot diefstal met braak, inklimming of valse sleutels en dat, gelet op het winstgevend karakter van deze misdadige activiteiten van betrokkene, er een ernstig, reëel en actueel risico is op een nieuwe schending van de openbare orde. Omwille van het winst oogmerk van het criminele gedrag van betrokkene wordt besloten tot een termijn van acht jaar voor het inreisverbod. Derhalve stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing wel 9/18

degelijk een motivering bevat, zowel wat het opleggen van het inreisverbod betreft, als wat betreft de keuze van de geldingstermijn van het inreisverbod.

(...)

De bestreden beslissing is genomen in toepassing van het vierde lid van de voormelde bepaling, dat toelaat een inreisverbod van meer dan vijf jaar op te leggen met het oog op het waarborgen van de openbare orde of de nationale veiligheid. Te dezen wordt wel degelijk gemotiveerd waarom een inreisverbod van acht jaar wordt opgelegd.

In de mate het middel gesteund is op de veronderstelling dat de maximumduur voorzien bij artikel 74/11, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet werd opgelegd, is het dan ook niet dienend.” (R.v.V. nr. 146 012 van 22 mei 2015)

Verweerder benadrukt nog dat de verzoekende partij niet kan worden gevolgd in haar stelling dat de gemachtigde van de Minister nog had moeten motiveren waarom geen kortere termijn voor het inreisverbod zou hebben kunnen volstaan.

Overeenkomstig het eerste lid van dezelfde bepaling wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld “door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”. Uit de beslissing aangaande het bepalen van de duur van het inreisverbod moet derhalve een onderzoek naar of afweging van de specifieke omstandigheden van het geval blijken (cf. RvS nr. 227.900 dd. 26 juni 2014). Derhalve is een specifieke motivering vereist die de gekozen duur van het opgelegde inreisverbod verantwoordt (RvS nrs. 272.898 en 227.900 dd. 26 juni 2013). Dit betekent echter niet dat de gemachtigde van de Minister moet motiveren waarom niet voor een kortere termijn wordt gekozen (R.v.V. nr. 163 926 van 11 maart 2016).

Zie dienaangaande ook:

“Dit betekent echter niet dat de gemachtigde moet motiveren waarom niet voor een nog kortere termijn wordt gekozen. Het gaat immers om een positieve motiveringsplicht: de gemachtigde dient de redenen te vermelden als waarom hij voor een welbepaalde geldigheidsduur heeft geopteerd, zonder dat echter uitdrukkelijk moet worden aangegeven waarom niet voor een andere -een langere dan wel kortere- geldigheidsduur werd gekozen.” (RvV nr. 163.862 dd. 10.03.2016)

En ook:

“In tegenstelling tot wat de verzoeker voorhoudt, moet een inreisverbod dus geen motivering bevatten ‘waarom een inreisverbod met een termijn van 2 jaar noodzakelijk is en eenzelfde resultaat niet kan bereikt worden door een andere, minder lange termijn’. Er moet enkel uit blijken dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden van zijn geval.” (R.v.V. nr. 137.767 dd. 02.02.2015)

En ook:

“Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden die de concrete situatie van verzoekende partij kenmerken. In tegenstelling tot wat de verzoekster stelt, moet een inreisverbod dus geen motivering bevatten waarom een inreisverbod met een termijn van 2 jaar noodzakelijk is en eenzelfde resultaat niet kan bereikt worden door een andere, minder lange termijn. Er moet enkel uit blijken dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden van haar geval.” (RvV nr. 219.280 dd. 29.03.2019) 10/18

Verweerder besluit dat de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie in casu dan ook uitsluitend diende te motiveren waarom - rekening houdend met de specifieke omstandigheden van een dossier - voor een welbepaalde termijn van 15 jaar wordt gekozen, zonder dat moet worden uitgelegd waarom een kortere termijn niet had kunnen volstaan.

In een vierde onderdeel haalt verzoeker aan dat in de bestreden beslissing gemotiveerd wordt omtrent een risico op onderduiken, doch dat niet aangeduid wordt op welke rechtsbasis de gemachtigde zich beroept.

Verweerder laat gelden dat deze beoordeling deel uitmaakt van de beoordeling in het licht van artikel 1, §2, 1° van de Vreemdelingenwet. Deze beoordeling gebeurde in het kader van de verwijderingsbeslissing dd. 31.01.2020. Het is dan ook niet onredelijk van de gemachtigde om in het kader van de bestreden beslissing eveneens rekening te houden met dit gegeven.

Een schending van de formele motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot een inreisverbod (bijlage 13sexies).

De gemachtigde van de Minister handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het proportionaliteitsbeginsel inclusief.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben. De motivering moet draagkrachtig zijn, met name de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en

of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

In een eerste onderdeel van het middel stelt de verzoekende partij dat artikel 74/11, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet voorziet dat de beslissing tot verwijdering gepaard “kan” gaan met een inreisverbod van “meer dan 5 jaar”. Volgens de verzoekende partij laat het begrip “meer dan 5 jaar” een zekere marge toe, maar redelijkerwijze geen verdriedubbeling.

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.(...)”

Uit de wettelijke bepaling volgt enkel dat de verwerende partij een inreisverbod kan opleggen van meer dan vijf jaar indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Er wordt geen maximum termijn voorzien. De Raad ziet dan ook niet in waarom de verwerende partij niet over de mogelijkheid zou kunnen beschikken om een inreisverbod van 15 jaar op te leggen.

Overigens stelt de aanbeveling (EU) 2017/2338 van de Commissie van 16 november 2017 tot vaststelling van een gemeenschappelijk “terugkeerhandboek” voor gebruik door de bevoegde autoriteiten van de lidstaten bij het uitvoeren van terugkeer gerelateerde taken p. 64 “*Lidstaten mogen verschillende termijnen voor verschillende categorieën van situaties hanteren, bijvoorbeeld 10 jaar als algemene regel voor gevallen waarin de openbare orde in het geding is en 20 jaar in zeer ernstige omstandigheden*”.

Het is aldus duidelijk dat de verwerende partij de mogelijkheid heeft om een inreisverbod van 15 jaar op te leggen. Wel dient ten allen tijde het evenredigheidsbeginsel gerespecteerd te worden.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij de schending van de formele motiveringsplicht niet aannemelijk.

Het eerste onderdeel is ongegrond.

In een tweede onderdeel stelt de verzoekende partij dat de motivering van de bestreden beslissing het begrip “*ernstige bedreiging*” voor de openbare orde of nationale veiligheid miskent, doordat de bestreden beslissing het enkel heeft over “*geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden*”, “*een ernstig , reëel en actueel gevaar betekenen voor een nieuwe inbreuk op de openbare orde*” en “*de openbare orde zeer ernstig te verstoren*”. Ze stelt dat het begrip “*ernstige bedreiging*” niet voorkomt in de bestreden beslissing.

Voor wat betreft de vaststelling dat de verzoekende partij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, stelt de Raad vast dat de verwerende partij het volgende motiveert in de bestreden beslissing:

“Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, verdovende middelen-cocaïne, deelneming aan vereniging hoofd- of bijkomstige activiteit, mededader, feiten waarvoor hij op 30.05.2017 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 jaar. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan vreemdelingen –onwettig binnenkomen of verblijf in het Rijk, feit waarvoor hij op 05.09.2019 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brussel tot een definitieve gevangenisstraf van 3 maanden.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Overwegende de wezenlijke ernst van de verweten feiten, hun georganiseerd karakter en de actieve bijdrage van betrokkene in de werking van de drugshandel, bestaat er een ernstig, reëel en actueel gevaar voor een nieuwe inbreuk op de openbare orde; “

Hierbij stipt de Raad aan dat de schadelijke maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten reeds herhaaldelijk werd benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip *“ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid”* valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: *“46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, Calfa, C348/96, Jurispr. blz. I-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67).”*

Verder merkt de Raad op dat het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg, rechtdoende in correctionele zaken, eveneens de nadruk legt op de *“ernstige bedreiging”*. Zo valt in dit vonnis te lezen: *“de feiten van de bewezen tenlasteleggingen zijn bijzonder ernstig. De beklaagden maakten deel uit van een organisatie die erop gericht was een zeer aanzienlijke partij verdovende middelen uit de haven van Antwerpen te halen. Door deel te nemen aan dergelijke georganiseerde criminaliteit met betrekking tot inbreuken op de drugswetgeving, die zowel voor de individuele gebruiker als voor de samenleving als geheel bijzonder schadelijk zijn, getuigen beklaagden van een criminele ingesteldheid die een ernstige bedreiging vormt voor de volksgezondheid en de openbare veiligheid.”*

Niettegenstaande de verwerende partij in de bestreden beslissing niet expliciet het begrip *“ernstige bedreiging voor de openbare orde”* vermeldt, is de Raad van oordeel dat zij op een kennelijk redelijke wijze toepassing heeft gemaakt van artikel 74/11, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet. Zij heeft op

een correcte wijze vastgesteld dat de verzoekende partij wel degelijk een ernstige bedreiging voor de openbare orde uitmaakt.

Een schending van artikel 74/11, § 1 vierde lid van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

In een derde onderdeel van het middel stelt de verzoekende partij dat bij de bepaling van de termijn van het inreisverbod rekening moet gehouden worden met de specifieke omstandigheden van de zaak, wat volgens haar niet gebeurd is. Ze stipt aan dat een termijn van 15 jaar zeer lang is. Dit is volgens de verzoekende partij zeker het geval voor een persoon die in Albanië woont, een grensland van het Schengengebied. Dit beperkt haar mobiliteit ernstig gedurende een zeer lange periode. Er werd volgens haar geen rekening gehouden met de redelijkheid of de proportionaliteit van de maatregel. Er zijn volgens de verzoekende partij verder ook specifieke elementen waarmee de verwerende partij had moeten rekening houden bij het bepalen van de termijn van het inreisverbod. Zij wijst op het feit dat zij maar één veroordeling heeft en voor de rest een blanco strafregister, dat zij zich in de gevangenis correct gedragen heeft, dat zij haar straf effectief heeft ondergaan, en dat de strafuitvoeringsrechtbank oordeelde dat voorlopige invrijheidsstelling mogelijk was omdat er mits naleving van de voorwaarden voldoende waarborgen waren om het risico te vermijden op het plegen van nieuwe ernstige strafbare feiten en het lastig vallen van de slachtoffers.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij een inreisverbod van 15 jaar wordt opgelegd op grond van artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet omdat zij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid en omwille van het belang van immigratiecontrole. Uit de feiten waarvoor de verzoekende partij werd veroordeeld leidt de verwerende partij af dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, en dat er voor de verzoekende partij een ernstig, reëel en actueel gevaar voor een nieuwe inbreuk op de openbare orde is. Daarnaast stipt de verwerende partij aan dat de verzoekende partij illegaal is op het grondgebied en dat er een risico op onderduiken bestaat. Verder bevat de bestreden beslissing motieven over de elementen vermeld in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, over het gezinsleven van de verzoekende partij in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) en over artikel 3 van het EVRM.

De verwerende partij concludeert: *“Gaaf de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van 15 jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”* en *“Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 15 jaar proportioneel.”*

Aldus blijkt dus duidelijk dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan de verzoekende partij en dat zij aangeeft waarom zij het opleggen van een inreisverbod voor de duur van 15 jaar proportioneel acht.

De verzoekende partij betwist deze elementen niet doch is van oordeel dat er geen rekening werd gehouden met het gegeven dat zij buiten deze veroordelingen een blanco strafblad heeft en dat zij haar straf heeft ondergaan.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de strafrechtelijke feiten waarvoor zij werd veroordeeld tracht te minimaliseren. De verzoekende partij heeft een zeer zware gevangenisstraf opgelegd gekregen en zoals reeds eerder is gebleken heeft de verwerende partij op correcte gronden vastgesteld dat de verzoekende partij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

De verzoekende partij stelt dat ze enkel voor deelneming werd veroordeeld en dat ze geen leidend figuur is. In het vonnis van de van de rechtbank van eerste aanleg, rechtdoende in correctionele zaken staat het volgende: *“In casu is gebleken dat verschillende personen van eenzelfde Albanese familie maar met gewijzigde namen speciaal uit Albanië naar België afzakten met het oog op de uithaling van zeer aanzienlijke partijen cocaïne die toekwamen per schip uit Brazilië in de Antwerpse haven en daarbij ook in contact stonden of traden met de overige beklaagden. De straatwaarde van de in beslag genomen partijen cocaïne bedraagt meer dan een slordige 60 miljoen euro. De uithaling van dergelijke partijen cocaïne wordt door de opdrachtgevers niet zomaar toevertrouwd aan occasionele helpers maar aan figuren in wie men vertrouwen heeft en die bereid zijn om zich in ruil voor grof geldgewin op goed georganiseerde wijze in het havengebied te begeven. Dit uit zich onder meer in het gebruik van valse*

identiteiten, talloze gsm-toestellen, verschillende huurvoertuigen bij onderscheiden firma's en observatiemateriaal. Er is ook een duidelijke taakverdeling waar te nemen tussen de leden van de organisatie, dewelke tot uiting komt in de kleine dan wel grote rol die zij opnamen in het geheel.” en “de feiten van de bewezen tenlasteleggingen zijn bijzonder ernstig”. Daarnaast blijkt uit de straftoemeting dat de verzoekende partij als enige tot een gevangenisstraf van zes jaar werd veroordeeld. De overige beklaagden kregen een straf van drie tot vijf jaar. Het is zeer duidelijk dat de verzoekende partij haar rol tracht te minimaliseren. Ook al werd de verzoekende partij slechts voor deelneming aan een criminele organisatie veroordeeld, blijkt toch uit het vonnis dat deze tenlastelegging op zich bijzonder ernstig is. Het loutere feit dat de verzoekende partij haar straf heeft uitgezeten, impliceert geenszins dat de verwerende partij geen reëel, ernstig en actueel gevaar voor de openbare orde uitmaakt.

De verwerende partij wijst uitdrukkelijk ernst van de feiten, de actieve bijdrage van de verzoekende partij, het georganiseerd karakter en de maatschappelijk impact van de feiten. Daarbij kan ook nog worden aangestipt dat uit het vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank blijkt dat de verzoekende partij haar strafeinde zal bereiken op 3 augustus 2022. Aldus klopt haar bewering dat ze haar straf heeft uitgezeten niet. Bovendien miskent de verwerende partij geenszins de uitspraak van de strafuitvoeringsrechtbank. Immers werd de verzoekende partij door de strafuitvoeringsrechtbank voorlopig in vrijheid gesteld met het oog op verwijdering van het grondgebied. Hierbij werd door de strafuitvoeringsrechtbank de volgende voorwaarden opgelegd: *“geen strafbare feiten plegen; gevolg geven aan alle oproepingen die u ontvangt van het openbaar ministerie bij de strafuitvoeringsrechtbank; het grondgebied van België effectief verlaten en tijdens de proeftijd, die bepaald zal worden in het proces-verbaal van uitvoering niet naar België terugkeren, tenzij u de voorafgaande toestemming heeft van strafuitvoeringsrechtbank en in orde bent met de wetgeving en de reglementering betreffende de toegang, het verblijf of de vestiging in België; een vast adres hebben en indien u verhuist uw nieuw adres onmiddellijk mededelen aan het openbaar ministerie bij de strafuitvoeringsrechtbank; de gerechtskosten en penale boeten verder afbetalen”.* De verzoekende partij werd dus enkel in vrijheid gesteld teneinde verwijderd te kunnen worden van het grondgebied en niet zozeer omdat ze geen ernstige bedreiging meer vormt voor de openbare orde.

Met haar betoog toont de verzoekende partij geheel niet aan dat het opleggen van een inreisverbod voor de duur van 15 jaar, niet proportioneel zou zijn, noch dat de feiten niet correct beoordeeld zouden zijn.

Door te stellen dat in de vragenlijst die aan de verzoekende partij enkel wordt geïnformeerd naar elementen die betrekking hebben op de artikelen 3 en 8 EVRM, doet de verzoekende partij hier geen afbreuk aan.

De verzoekende partij toont niet aan dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd zou zijn, noch dat het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel geschonden zouden zijn.

Het derde onderdeel is ongegrond.

In een vierde onderdeel van het middel stelt de verzoekende partij dat de bestreden beslissing motiveert dat er een risico op onderduiken bestaat. Ze stipuleert dat niet wordt aangeduid over welk artikel “3°” het gaat en dat het niet aan de Raad toekomt om te speculeren of het mogelijk om artikel 1, § 2, 1° van de vreemdelingenwet kan gaan. Om deze reden acht ze de formele motivering geschonden.

De Raad merkt op dat de verwijzing naar het risico op onderduiken enkel wordt aangehaald om mede de duur van het inreisverbod te motiveren. Zo wordt gemotiveerd *“er bestaat een risico op onderduiken. Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek om internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Betrokkene beweert sinds 03.07.2016 in België te verblijven (zie hoorrecht ingevuld op 29.01.2020). Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren”.* De conclusie van de verwerende partij luidt *“betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 15 jaar proportioneel”.* Het enkel feit dat er verwezen wordt naar 1° zonder verdere precisering van een artikel, is in casu niet belangrijk aangezien dit slechts deel uitmaakt van de feitelijke overwegingen. De rechtsgrond van de bestreden beslissing is immers artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en deze wordt duidelijk vermeld in de bestreden beslissing.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het vierde onderdeel is ongegrond.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/11, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, van artikel 8 van het EVRM, van het hoorrecht en van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

Ter adstruering van haar middel zet zij uiteen wat volgt:

“1. De principes van het hoorrecht

Voor zover de motivering betrekking heeft op artikel 8 EVRM en artikel 74/13 vreemdelingenwet stelt verzoeker het volgende.

Het EHRM stelt dat er sprake is van een familie en van toepassing van artikel 8 EVRM wanneer er een voldoende nauwe band is tussen de familieleden (EHRM 12 juli 2001, K. en T. / Finland, § 150). Afwijken van het recht op familieleden kan enkel omwille van openbare orde of nationale veiligheid. (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka e Kaniki Mitunga / België, § 81 ; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim / België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali / Verenigd Koninkrijk, § 67).

De verplichtingen van artikel 8 EVRM zijn garanties en zijn niet enkel van louter praktische regeling (EHRM 5 februari 2002, Conka / België, § 83).

Ook diverse arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bevestigen dat de evenredigheidsafweging op basis van concrete en uitzonderingscriteria dient te geschieden. In de recente zaak SHAKUROV v. RUSSIA (Application no. 55822/10) 5 juni 2012, besliste het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in die zin.

In de beslissing wordt gesteld dat in de vragenlijst hoorplicht ingevuld op 8.1.2018 verzoeker verklaart dat hij geen familieleden heeft in België en artikel 8 EVRM bijgevolg niet van toepassing is.

De beslissing verengt artikel 8 EVRM tot het hebben van familieleden, terwijl dit artikel een veel ruimer begrip dekt, met name ook andere relaties en in het algemeen het privéleven.

De loutere verwijzing naar vermelde vragenlijst evenmin naar de inhoud ervan beantwoordt aan het begrip hoorplicht, dat vereist dat aan verzoeker de kans wordt gegeven om alle elementen te ontwikkelen die betrekking hebben op zijn familie- en privéleven. Dit gebeurt niet door een loutere stereotiepe invullijst en de vraag naar het al of niet hebben van familie.

Dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod.

Dat het Grondwettelijk Hof (arrest 43/2013) oordeelde dat een bevel onder de toepassing van Richtlijn 2004/83/EG valt en dat derhalve het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van toepassing is.

Dat art. 41 van het Handvest als volgt luidt:

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

. het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

. het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,, de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.

Dat art. 41 van het Handvest van toepassing is op alle handelingen die worden gesteld in uitvoering van de Europese regelgeving waaronder zeker begrepen zijn de handelingen die voortvloeien uit de toepassing van richtlijnen.

Dat het feit dat gedaagde niet beschouwd kan worden als een Europese instelling geen afbreuk doet aan de toepassing van het Handvest.

In het arrest M.G en R.N tegen Nederland van het Europees Hof van Justitie dd. 10.09.2013 wordt gesteld dat de nationale recht een eventuele schending van het hoorrecht als volgt dient te onderzoeken (overweging 38):

Met betrekking tot de door de verwijzende rechter gestelde vragen moet worden opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (zie in die zin met name arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, Jurispr. blz. 1-307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C-288/96, Jurispr. blz. 1-8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. 1-9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Dat verzoeker verwijst naar het recente arrest RvV nr. 213 478 van 5 december 2018 inzake Zeiler Lirije t. Belgische Staat, waarbij ook met betrekking tot een inreisverbod de principes van het hoorrecht worden uiteengezet, en de beslissing vernietigd wordt omdat de betrokkene niet op nuttige wijze haar standpunt aan verweerder had kenbaar kunnen maken, en dat die afdoende argumenten aanbrengt om te stellen dat zo het hoorrecht wel zou uitgeoefend geweest zijn, dit tot een ander beslissing had kunnen leiden (overweging 2.3., arrest gevoegd onder de strukken).

Dat verzoeker verder verwijst naar arrest 110.832 van de RVV dd. 27.09.2013, naar arrest nr. 126.158 van 24 juni 2014 in de zaak RvV 154 674/11, Valderrama Correa t. Belgische Staat, waar de toepassing van het hoorrecht grondig in uiteengezet wordt.

In de zaak Valderrama Correa wordt de schending van het hoorrecht en van artikel 8 EVRM aanvaard, omdat de verzoeker niet gehoord was omtrent zijn familiale situatie, en hij elementen had kunnen opwerpen die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden. Het betrof eveneens een zaak van wettelijke samenwoning en waarbij een procedure lopende was voor de rechtbank van eerste aanleg tegen de weigering van overschrijving van die wettelijke samenwoning.

Dat de Raad derhalve de toepassing van art. 41 van het Handvest per definitie niet uitsluit en uit de bewoordingen van de motivering kan zelfs afgeleid worden dat de Raad wilde ingaan op de toepassing van art. 41 van het Handvest doch de verzoeker verzuimd had enige concrete elementen aan te voeren die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Dat verzoeker bij het inroepen van een schending van art. 41 van het Handvest dient over te gaan tot de vermelding van de elementen die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Artikel 41, § 2, van het Handvest alsmede het algemeen beginsel van administratief recht audi alteram partem verplichten de administratie om eenieder waartegen een maatregel overwogen wordt, die haar of hem nadelig zou kunnen beïnvloeden, op voorhand te horen; en het gelijklopend recht van deze persoon om gehoord te worden voordat zulke beslissing wordt genomen.

In deze mate zijn de waarborgen vast gesteld in het Handvest in casu van toepassing.

2. Concrete toepassing

De beslissing verwijst naar een 'vragenlijst hoorrecht' van 29.1.2020.

Deze kan niet aanvaard worden als een afdoende hoorplicht met betrekking tot het inreisverbod om een dubbele reden: ten eerste dient de hoorplicht niet in het algemeen te worden gehouden maar wel met betrekking tot de specifieke beslissing die verwerende partij zich voorneemt te nemen, ten tweede blijkt niet dat de hoorplicht is uitgeoefend door een terzake bevoegde autoriteit of dat zij is uitgeoefend door de bevoegde persoon van de dienst vreemdelingenzaken;

Zoals ook gesteld dient het hoorrecht in het kader van een inreisverbod ruimer te zijn dan het horen over elementen van artikel 3 EVRM en artikel 8 EVRM.

Daar de beslissing dient te steunen op 'specifieke omstandigheden' dienen deze ook bij het hoorrecht te worden betrokken.

Het horen moet specifiek betrekking hebben op de voorgenomen beslissing, met name het inreisverbod. In dat kader dienen aan verzoeker duidelijk en uitvoerig de vragen te worden gesteld welke elementen hij hierover kan inbrengen die betrekking hebben op zijn familieleden en zijn gezondheid, maar ook ruimer voor wat betreft zijn privé-leven, zijn tewerkstellingskansen, zijn mogelijkheden om vanuit Albanië te reizen in Europa.

Dat die vragenlijst niet specifiek over het inreisverbod ging wordt ook aangetoond doordat ook in de beslissing 13 septies (bevel met vasthouding met oog op verwijdering) van dezelfde datum naar dezelfde vragenlijst verwezen wordt, terwijl een beslissing 13 septies wezenlijk verschilt van een beslissing 13 sexies (inreisverbod).

Verzoeker verwijst in dit verband naar de arresten RvV nr 205 695 van 21 juni 2018 inzake Morabito Francesco c. Belgische Staat en nr. 225 884 van 9 september 2019 inzake Karapici c. Belgische Staat, waar het inreisverbod vernietigd werd omdat het hoorrecht niet werd gerespecteerd.

Vermeld arrest Morabito stelt in punt 3.6. dat het inreisverbod een eigen hoorrecht vereist. In vermelde zaak was er ook een (betwiste) vragenlijst.

Vermeld arrest Karapici vernietigde omdat bij het hoorrecht geen vragen waren gesteld naar de opleiding en tewerkstelling van betrokkene.

Arrest Karapici:

"Noch uit de uitleg die in de vragenlijst wordt verschaft, noch uit de vragen zelf, kan afgeleid worden dat de verzoekende partij kon weten dat eveneens een inreisverbod zou worden opgelegd. Op basis van voormelde vragen heeft de verzoekende partij niet de mogelijkheid gekregen om alle specifieke omstandigheden van haar situatie uiteen te zetten of aan te geven welke redenen er bestaan voor de verwerende partij om af te zien van een inreisverbod of ermee rekening te houden bij het bepalen van de duur ervan."

Verzoeker verwijst ook nog naar het arrest RvV nr. 213 478 van 5 december 2018 waarbij de beslissing vernietigd werd omwille van de negatie van het hoorrecht; ook in die zaak ging het om een vragenlijst die geen betrekking had op het inreisverbod zelf.

Verzoeker sluit zich aan bij de motieven van deze arresten.

Als er een echt hoorrecht zou uitgeoefend geweest zijn zou verzoeker gewezen hebben op zijn opleiding die hem de mogelijkheid moet geven om (elders) in het Schengen-gebied te kunnen werken.

Verzoeker had kunnen wijzen op de familiebanden die hij in België had en op zijn regelmatige bezoeken in landen van het Schengengebied.

Verzoeker had kunnen wijzen op de enorme bewegingsbeperking die een inreisverbod voor het ganse Schengengebied aan hem zou opleggen, daar hij in Albanië woont en de aangrenzende landen behoren tot het Schengengebied. Hij had kunnen verzoeken om het inreisverbod te beperken tot het Belgische grondgebied.

De bestreden beslissing ontkent niet dat verzoeker bezoek ontving van familieleden waaronder zijn echtgenote, ouders, kinderen, schoonzus en oom. Een aantal van deze familieleden verblijven in de Schengenzone. Ook kennissen van verzoeker verblijven in de Schengenzone.

De beslissing stelt zelf dat het mogelijk is dat betrokkene familie heeft in België, maar geeft als motief in dat kader dat dit hem niet vrijstelt van de verplichting in het bezit te zijn van de in artikel 2 vreemdelingenwet vereiste binnenkomst- en verblijfsdocumenten...

Verzoeker stelt dat dit motief niet terzake is waar het hier gaat om een inreisverbod en de in dat kader uit te oefenen hoorplicht. Het horen dient te geschieden met het oog op het inreisverbod zelf en/of op de duur van het inreisverbod, maar staat volledig los van het gegeven dat verzoeker als hij familie wil bezoeken in België of in het Schengegebied moet beschikken over de vereiste documenten. Overigens heeft verzoeker de Albanese nationaliteit en kan hij met een geldig paspoort zonder visum het Schengengebied op een wettelijke wijze voor een beperkte periode binnenkomen.

Verzoeker had, indien hij op afdoende wijze gehoord was geweest door de Dienst Vreemdelingenzaken, elementen kunnen doen gelden die van aard waren om op de tussen te komen beslissing een invloed te hebben en die tot een andere beslissing hadden aanleiding gegeven.

Uit wat voorafgaat vloeit dus voort dat door verzoeker niet afdoende te hebben gehoord voor het nemen van de bestreden beslissing, de tegenpartij de wettelijke bepalingen en beginselen gevisieerd in het middel heeft geschonden, o.m. art. 41, § 2 van het Handvest, het algemeen rechtsbeginsel audi alteram partem en de wettelijke bepalingen en beginselen i.v.m. de formele motiveringsplicht.

De beslissing dient bijgevolg vernietigd te worden."

De verwerende partij antwoordt als volgt in de nota met opmerkingen:

"In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- de artikelen 74/11, §1, vierde lid; 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet;
- de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen ;
- artikel 8 van het EVRM;
- het hoorrecht in de zin van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de EU en als algemeen rechtsbeginsel.

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van artikel 62 Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, verrat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die

ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschafft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan werd besloten tot een inreisverbod (bijlage 13sexies) en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het enig middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In antwoord op de verzoekende partij haar concrete kritiek, dewelke de inhoud van de bestreden beslissing betreft, laat verweerder gelden dat de beschouwingen van de verzoekende partij niet kunnen worden aangenomen.

Allereerst moet worden gesteld dat uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten volgt dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (cf. HvJ 21 december 2011, C-482/10, punt 28; HvJ 17 juli 2014, C-141/12, punt 67). Verzoekende partij kan zich bijgevolg ten aanzien van de nationale autoriteiten niet op deze bepaling, die onder meer voorziet dat een burger het recht heeft om te worden gehoord alvorens een voor hem nadelige individuele maatregel wordt getroffen, beroepen.

Verweerder benadrukt dat het recht te worden gehoord, dat als onderdeel van de rechten van verdediging verankerd is als algemeen beginsel van het Unierecht, niet betekent dat de overheid op eigen initiatief een onderhoud moet organiseren of de vreemdeling moet uitnodigen om zijn standpunt kenbaar te maken.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bepaalt ter zake:

“Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (zie met name arresten van 9 juni 2005, Spanje/Commissie, C-287/02, Jurispr. blz. I-5093, punt 37 en aldaar aangehaalde rechtspraak; Sopropé, reeds aangehaald, punt 37; van 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. I-9147, punt 83, en 21 december 2011, Frankrijk/People's Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, nog niet gepubliceerd in de Jurisprudentie, punten 64 en 65).” (HvJ, 22 november 2012, M., C-277/11, punt 87)

Noch de Richtlijn 2008/115 van 16.12.2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, noch de nationale bepalingen ter uitvoering van deze richtlijn hebben de voorwaarden bepaald waarin een vreemdeling moet worden gehoord voordat jegens hem een terugkeerbesluit wordt genomen.

Evenmin zijn de gevolgen van de schending van die rechten door het Unierecht vastgesteld.

In dit geval zijn deze voorwaarden en deze gevolgen een aangelegenheid van het nationale recht, mits de in dat verband vastgestelde maatregelen dezelfde draagwijdte hebben als die voor particulieren in vergelijkbare nationaalrechtelijke situaties (gelijkwaardigheidsbeginsel) en de uitoefening van de door de rechtsorde van de Unie verleende rechten in de praktijk niet onmogelijk of uiterst moeilijk wordt gemaakt (effectiviteitsbeginsel). (zie in die zin: HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., zaak C-383/13, punt 35)

Het staat de lidstaten vrij om de uitoefening van het recht om te worden gehoord van personen die onder het toepassingsgebied vallen van de richtlijn 2008/85/EG op dezelfde wijze te laten plaatsvinden als in interne situaties, zolang de wijze van uitoefening ervan geen afbreuk doet aan het nuttig effect van die richtlijn. (zie in die zin: HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., C-383/13, punt 36)

Verwerende partij wijst op de doelstelling van de richtlijn 2008/115/EG, die erin bestaat om in het kader van een gedegen migratiebeleid een doeltreffend terugkeerbeleid te kunnen voeren, waarbij duidelijke, transparante en billijke regels worden vastgesteld (punt 4 van de considerans van de voornoemde richtlijn).

De verwijdering van elke illegaal verblijvende onderdaan van een derde land is bovendien een prioriteit voor de lidstaten, overeenkomstig het stelsel van richtlijn 2008/115 (HvJ, 6 december 2011, *Achughbabian*, C-329/11, punt 38; HvJ, 10 september 2013, *M.G. en N.R.*, zaak C-383/13, punt 43).

De rechten van verdediging zijn op het administratiefrechtelijke vlak alleen toepasselijk in tuchtzaken, en derhalve niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de wet van 15 december 1980, zodat verzoekster de schending ervan dan ook niet dienstig kan inroepen (RvS 16 februari 2006, nr. 155.170). Derhalve is ook de hoorplicht, als bestreden beslissing niet van toepassing op beslissingen genomen in het raam van de wet van 15 december 1980 (R.v.St., nr. 117.575 van 26 maart 2003).

Bovendien is het kader van het hoorrecht, als beginsel van behoorlijk bestuur, is het enkel vereist dat verzoekende partij nuttig voor haar belangen kan opkomen. (RvV 16 november 2010 nr. 51 124) Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren (R.v.St, nr. 167.853, 15 februari 2007). (RvV, 29 juli 2008 nr. 14.567)

Dienaangaande moet worden benadrukt dat uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de verzoekende partij op 29.01.2020 wel degelijk gehoord werd, voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing, waarbij volgende verklaringen werden afgelegd:

- verzoeker is in het bezit van zijn identiteitsdocumenten;
- verzoeker lijdt niet aan een ziekte die hem belemmert om te reizen;
- verzoeker heeft geen duurzame relatie, familie of minderjarige kinderen in België;
- verzoeker heeft geen bezwaar om terug te keren naar zijn land van herkomst.

Niet alleen is voormelde verklaring onverenigbaar met de bewering, zoals vermeld in het inleidend verzoekschrift, dat de verzoekende partij familiebanden zou hebben in België, bovendien staat op basis van voormelde gegevens vast dat de verzoekende partij wel degelijk de mogelijkheid heeft gehad om naar behoren en daadwerkelijk haar standpunt kenbaar te maken.

Daarenboven kan een eventuele schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (cf. HvJ 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C-301/87, punt 31; HvJ, 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C-96/11 P, punt 80).

Uit het bovenstaande volgt dat een schending van het recht om gehoord te worden slechts dan de rechtmatigheid van de bestreden beslissing kan beïnvloeden, wanneer verzoekende partij zou aantonen dat zij niet de mogelijkheid heeft gehad om de relevante gegevens mee te delen die de inhoud van het terugkeerbesluit hadden kunnen beïnvloeden.

Derhalve zal niet elk verzuim om het recht om te worden gehoord te eerbiedigen stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen terugkeerbesluit leiden. Zelfs indien sprake zou zijn van een onregelmatigheid die het recht om te worden gehoord aantast, dient bijkomend aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval te worden nagegaan of, de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben. (cfr. HvJ, 10 september 2013, *M.G. en N.R.*, zaak C-383/13, punten 39-40)

Het vaag/theoretisch betoog van de verzoekende partij nopens haar beweerdelijk in de Schengenzone verblijvende familieleden laat geenszins toe te besluiten dat zij elementen had kunnen aanvoeren die de inhoud van de bestreden beslissing had kunnen beïnvloeden.

In de mate dat verzoeker wijst op zijn opleiding, die hem de mogelijkheid zou bieden om in het Schengengebied te werken, stelt verweerder vast dat hieromtrent geen stukken gevoegd worden in het inleidend verzoekschrift. Verweerder kan aldus niet begrijpen om welke reden deze opleiding hem geen mogelijkheden zou kunnen bieden in zijn land van herkomst.

Overigens werd in het vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank gesteld dat verzoeker wil terugkeren naar zijn land van herkomst en daar tewerkgesteld kan worden als bedrijfschauffeur.

Verzoekende partij kan aldus niet gevolgd worden, waar zij stelt dat geen rekening werd gehouden met zijn opleiding en tewerkstelling.

Wat betreft de beperking van de bewegingsvrijheid, wijst verweerder erop dat dit inherent is aan het inreisverbod. Deze bewering had de bestreden beslissing aldus niet kunnen beïnvloeden.

Verzoekende partij toont noch een schending aan van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, noch van de rechten van verdediging als algemeen beginsel van het Unierecht.

“4.2. Allereerst moet worden gesteld dat verzoekers reeds herhaalde malen de kans kregen om hun situatie aan verweerder uiteen te zetten in het raam van een asielaanvraag en van aanvragen om in

toepassing van de artikelen 9bis en 9ter van de Vreemdelingenwet tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd en verweerder de bestreden beslissing pas nam nadat de bevoegde instantie had geoordeeld dat verzoeker geen nood had aan de vluchtelingenstatus en na te hebben vastgesteld dat verzoekers niet in de voorwaarden waren om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd. Zij kunnen dan ook niet worden gevolgd in hun standpunt dat zij hun argumentatie niet konden ter kennis brengen aan verweerder alvorens deze de bestreden beslissing nam en dus onvoldoende werden gehoord. De hoorplicht houdt ook niet in dat een vreemdeling nogmaals in staat moet worden gesteld om zijn standpunt kenbaar te maken omtrent een te nemen verwijderingsbeslissing indien hij reeds naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar kon maken inzake het al dan niet rechtmatig karakter van zijn verblijf (cf. mutatis mutandis HvJ 5 november 2014, C-166/13, punt 60).

Er moet ten overvloede worden geduïd dat het vervullen van de hoorplicht maar zin heeft voor zover het horen voor de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, informatie kortom die de overheid van de overwogen, voor de betrokkene nadelige beslissing kan afhouden. Verzoekers maken evenwel niet aannemelijk dat zij verweerder nog inlichtingen hadden kunnen verschaffen die hem er konden van weerhouden vast te stellen dat hij toepassing diende te maken van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Zij verwijzen naar de inlichtingen die waren opgenomen in hun aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd, doch deze inlichtingen waren verweerder uiteraard reeds bekend op het ogenblik dat hij de in casu bestreden beslissing nam aangezien de aanvraag waarnaar zij verwijzen werd ingediend voor de bestreden beslissing werd genomen.” (R.v.V. nr. 138.720 dd. 18.02.2015)

Verzoeker roept vervolgens een schending in van artikel 8 van het EVRM, dat luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.

“Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.” (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)

“Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.” (R.v.V. nr. 107.498 dd. 29.07.2013)

De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast.

In het inleidend verzoekschrift wordt er immers op gealludeerd dat verzoeker zich beroept op relaties buiten zijn familie en aldus in het algemeen op zijn privéleven.

Ter zake laat verweerder gelden dat sociale of zakelijke relaties niet onder de toepassing van artikel 8 van het EVRM vallen.

Zie ter zake:

“Aangenomen kan worden dat verzoekers weliswaar menselijke contacten en een sociaal leven hebben opgebouwd en misschien werk kunnen hebben. Deze elementen geven de verzoekers niet het recht door het opbouwen van deze banden een recht op verblijf te verkrijgen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.620). Ter zake weerleggen de verzoekende partijen geenszins de motieven van de bestreden beslissingen die correct en afdoend zijn en steun vinden in het administratief dossier. Evenmin ontnemen de bestreden beslissingen hun de verdere uitbouw van dit leven. Bovendien wordt er opgemerkt dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 EVRM (RvS 23 januari 2001, nr. 102.840; RvS 15 februari 2005, nr. 140.615; RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 27 juni 2007, nr. 172.824).” (R.v.V. nr. 118.733 dd. 12.02.2014)

“Verzoeker toont niet aan dat hij in België een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM onderhoudt. De gewone sociale of zakelijke relaties waar verzoeker op doelt in zijn verzoekschrift vallen

niet onder de bescherming van het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM (RVS, nr. 140.165 van 15 februari 2005). Verzoeker toont geen gezinsleven aan in de zin van artikel 8 van het EVRM." (R.v.V. nr. 91.850 dd. 21 november 2012)

Wat betreft de familie die verzoeker kwam bezoeken in de gevangenis, erkent verzoeker in het inleidend verzoekschrift dat deze in de Schengenzone verblijven, doch niet op het Belgisch grondgebied.

Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

De verweerder laat, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren.

Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

"Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM." (zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. Verzoeker blijft hier volkomen in gebreke.

Verweerder wijst erop dat de bestreden beslissing werd genomen aangezien verzoeker een bedreiging vormt voor de openbare orde.

Zie ter zake:

"Indien het een situatie van eerste toelating betreft, quod in casu, dan dient volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven op haar grondgebied te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de "fair balance"-toets [...] Bovendien wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat de verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan opzettelijke slagen en verwondingen en dat er, gelet op het gebrek aan respect voor de fysieke integriteit van derden een ernstig en actueel gevaar bestaat voor een nieuwe schending van de openbare orde zodat dit gevaar voor de openbare orde zwaarder doorweegt dan verzoekers gezinsleven met zijn twee minderjarige kinderen. [...] Het blijkt dan ook dat de verweerder is overgegaan tot de hiervoor besproken "fair balance"-toetsing." (R.v.V. nr. 125.119 dd. 30.05.2014)

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De bestreden beslissing heeft inderdaad niet tot gevolg dat de verzoekende partij definitief van haar partner wordt gescheiden, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk, en na het verstrijken van de termijn van het inreisverbod. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot een inreisverbod (bijlage 13sexies).

De gemachtigde van de Minister handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het proportionaliteitsbeginsel inclus.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.”

Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet merkt de Raad op dat deze bepaling enkel betrekking heeft op verwijderingsmaatregelen. De bestreden beslissing betreft geen verwijderingsmaatregel, maar wel een inreisverbod, zodat de verzoekende partij niet dienstig de schending kan aanvoeren van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Anders dan wat de verzoekende partij voorhoudt blijkt niet dat zij zich dienstig kan beroepen op een miskennis van artikel 41 van het Handvest. Uit de bewoordingen hiervan volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67).

Niettemin dient te worden vastgesteld dat in zoverre de verzoekende partij zich beroept op het recht om te worden gehoord dit recht wel integraal deel uitmaakt van de eerbiediging van de rechten van verdediging, die een algemeen beginsel van Unierecht uitmaken (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45). De Raad wijst er weliswaar op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Waar zij verwijst naar familieleden in andere Europese landen, waaronder Spanje, laat verzoeker na aan te tonen dat hij een effectief gezinsleven onderhoudt met deze familieleden. Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker wilde terugkeren naar Albanië, alwaar hij verblijft bij zijn vader en broers. De loutere aanwezigheid van familieleden in Europese landen heeft geen invloed op de inhoud van de bestreden beslissing of minstens wordt dit niet aangetoond. Waar verzoeker verwijst naar zijn privéleven in België laat hij na uiteen te zetten waaruit dit privéleven bestaat en maakt hij niet aannemelijk dat dit privéleven onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt. Waar verzoeker herhaalt dat hij hoger beroep heeft ingediend tegen het vonnis blijkt uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing dat er wel degelijk rekening is gehouden met dit hoger beroep.

Aldus overtuigt hij niet dat hij, indien gehoord, specifieke omstandigheden had kunnen aanbrengen die konden leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure. Hij maakt geenszins aannemelijk dat hij het bestuur nog enig concreet en nuttig element had kunnen aanreiken. Aldus blijkt ook niet dat zijn verwijzing naar de aangehaalde rechtspraak van de Raad in casu dienstig is. Arresten van de Raad hebben bovendien geen precedentswaarde.

Een schending van artikel 41 van het Handvest of van het hoorrecht kan niet worden weerhouden.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn

correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- of gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- of gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- of gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermenswaardig privé- en/of familie- of gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- of gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Voor wat het verblijf van familieleden in Europa betreft blijkt uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij het gezinsleven niet erkent. De Raad wijst erop dat de bescherming verleend door artikel 8 van het EVRM zich in hoofdzaak beperkt tot de bescherming van het kerngezin en dat voor een bescherming van het gezins- of familieleven met verwanten, naast de afstammingsband een vorm van afhankelijkheid dient te bestaan en dat er thans geen elementen voorliggen waaruit sprake blijkt te zijn van een dergelijke afhankelijkheid. Deze vaststelling strookt met de vaste rechtspraak van het EHRM en wordt geheel niet weerlegd door de verzoeker.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een situatie eerste toelating.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, §

37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), §§ 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing vast dat verzoeker geen gezinsleven leidt in België. Met de vage verwijzing naar familieleden in Europa toont verzoeker evenmin aan dat hij een gezinsleven leidt met deze familieleden in de zin van artikel 8 van het EVRM. Bovendien voert verzoeker geen hinderpalen aan waardoor hij een eventueel gezinsleven niet in Albanië kan verder zetten. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Waar de verzoeker nogmaals verwijst naar de voorwaarden gesteld in het arrest van het hof van beroep kan verwezen worden naar hetgeen reeds werd uiteengezet in het eerste middel. Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoeker ervoor koos om zonder verzet terug te keren naar Albanië, zodat hij thans geen belang meer lijkt te hebben bij de door hem aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker voert in concreto een schending aan van artikel 8 van het EVRM, in samenhang met het recht om te worden gehoord. Hij betoogt onder meer dat de vragenlijst van het hoorrecht niet werd vertaald en dat de vragenlijst niet specifiek in het kader van het inreisverbod werd opgesteld, dat de gestelde vragen louter formeel zijn en niet toelaten genuanceerd te antwoorden op de vraag met betrekking tot zijn gezinsleven, zijn kind en zijn gezondheid.

De bestreden beslissing motiveert met betrekking tot het gezinsleven als volgt:

“Betrokkene werd op 17/12/2018 gehoord door de politie van Antwerpen en verklaarde in België geen duurzame relatie of kinderen te hebben.” Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

In het administratief dossier van betrokkene is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek van betrokkene. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Betrokkene werd gehoord op 17.12.2018 door de politiezone van Antwerpen en geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 van het EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 van het EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 van het EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene werd gehoord op 17.12.2018 door de politiezone van Antwerpen en brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te

blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren.

Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

2.2.3. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker op 17 december 2018 werd gehoord door de Dienst Vreemdelingenzaken. Hierbij verklaarde hij dat hij sinds 31 mei 2018 in België verblijft en dat hij niet wenste terug te keren naar het land van herkomst, gelet op de aanwezigheid alhier van zijn partner én kind.

Verzoeker voert aan dat hij het recht om gehoord te worden niet naar behoren heeft kunnen uitoefenen. Blijkens het verzoekschrift beperkt verzoeker zich in hoofdzaak echter tot het citeren van rechtspraak van de Raad en van het EHRM. Hiermee toont verzoeker echter niet aan waarom de gegeven motivering in casu gebrekkig is of dat het gehoor onzorgvuldig was. De enige concrete elementen die verzoeker aanvoert, is dat hij in België vrienden en kennissen heeft die hij later nog wil bezoeken. Verzoekers summiere en zeer algemene verwijzing naar vrienden en kennissen die hij later nog wil bezoeken, kan niet worden beschouwd als beschermenswaardige elementen die de gewone sociale relaties overstijgen. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat, indien hij meer uitgebreid was gehoord, hij elementen had kunnen aanbrengen die een invloed konden hebben op het nemen van de bestreden beslissing. Verzoeker voert verder geen andere concrete grieven aan met betrekking tot de in het middel aangevoerde rechtsregels.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend twintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU